Király Zoltán

Földi pokol vagy mennyei paradicsom?

Avagy az első leszületésem

Publio

Földi pokol vagy mennyei paradicsom?

Avagy az első leszületésem

Király Zoltán

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

1983 december 5.-én születtem Kerepestarcsán. Mindig is foglalkoztatott a kérdés, mi értelme van az életünknek és miért születtünk meg? Főleg oda, ahova és milyen körülmények közé?

Könyvem talán választ ad olvasóimnak ezekre a kérdésekre.

„Lenni vagy nem lenni, ez itt a kérdés…” - Shakespeare

Leszületni, élni, szenvedni, örülni, éhezni,

Dolgozni, megöregedni, fájdalmakat elviselni,

Kirekesztve lenni, összeomlani, s végül meghalni…

A földi testet levetni s rothadásnak indulni…

Mégis mi értelme van mindennek?

Egy biztosan, s mégpedig:

Az örökös fejlődés.

Földi pokol vagy mennyei paradicsom?

/Avagy az első leszületésem/

I. A mennyei paradicsom, avagy a leszületésem előtt

II. A földi pokol: az 1930-as évek Németországa, Párizs és Európa a náci uralom alatt

III. Beszélgetés őrangyalommal, Michaellel

V. Az árja számtanpélda és nagyi ajándéka

V. Aranyos nagyi távozása, valamint a háború előszele

VI. Menekülés Párizsba

VII. Párizs, a szerelem városa

VIII. A háború elkezdődik

IX. A háború vége, egy új élet kezdete

X. Visszatérés a Mennyek Világába, a megpróbáltatások kipihenése

Előszó

A szereplők majdnem mindig ugyan azok. A főszerepben az **Én** áll, azaz egy olyan folyamatosan a Földre születő lélek, aki minden egyes leszületésével tapasztalatokat szerez, hogy fejlődjön, tanuljon, valamint hogy leküzdje egoista, materialista földi vágyait. Útjai során mindvégig **Védőangyalok** kísérik, segítik, az összeomlás határán is mellette állnak.

A földi életútját az **Égiek**, illetve a **Magasságos** határozzák meg. Eldöntik, milyen jellegű és erősségű nehézségekkel kell megbirkóznia, hogy a tanulás sikeres és eredményes legyen.

Főszereplőnk, az Én a lehető legkülönfélébb élethelyzetekben találja magát, különféle időkben és helyeken inkarnálódik újjá. Hősünk az idő múltával kifejleszt egy úgynevezett finom érzékszervet, ezt nevezhetjük akár hatodik érzéknek is, melynek segítségével képes életeinek során megfelelő döntéseket hozni.

Álmai és a meditáció során képes kilépni a testéből, és az angyalokkal kommunikálni, bár ezt a fajta kommunikációt az egoista énje, az elméje ellenzi és hevesen tiltakozik ellene.

Reinkarnációi során azonban egyre tisztábban lát, és érzi a segítő angyali jelenlétet. Egy nap eljut arra a pontra, hogy nem aggódik már semmi miatt, csak a jelenben él, és abból a lehető legjobbat hozza ki.

Erőfeszítéseinek köszönhetően már nem kell emberi testben leszületnie, mert elérte fejlettségének azt a fokát, hogy szellemi lényként tevékenykedhet segítőként a Földön.

I.
A mennyei paradicsom, avagy a leszületésem előtt

Fent, egy távolabbi dimenzióban, amiről a földi embereknek fogalmuk sincs, hogy egyáltalán létezik egy ilyen fényes, angyali birodalom, a lelkeknek semmi gondjuk nincs, ebben a felhőtlen boldogságban élem kényelmes égi életem.

A Föld taszító, ahol csupa megpróbáltatások sorozata, fájdalom és szenvedés vár a leszületendő lelkekre. – Én ezt így látom. Viszont nem látom a földi életben a fejlődés lehetőségét, makacsul ragaszkodom a kényelemhez, az égi biztonsághoz. Nem is értem, hogy a többi lélek miért várja már az újjászületést, illetve a leszületést, ha a kényelem és a jómód itt fent megadatott.

Ugyan akkor mi értelme van leszületni, ha utána nem emlékeznék az Angyali Birodalomra, ahonnan jöttem? Nincs semmilyen lehetőség a fejlődésre a Földön kívül? Kénytelen vagyok leszületni? Nem igaz, hogy az Égi Birodalomban nincs más pozíció, ahol dolgozni és fejlődni lehet! Jó igen, tudom, kioktattak többször is, hogy oda csak azok kerülhetnek, akiknek nincs szükségük újjászületni. Mert állítólag elértek valamit, és fejlődtek, tanultak, és magukkal hoztak számtalan tapasztalatot… azt mondják, mindent megtapasztaltak már az életben… szegénységet, nyomort, betegséget, csalódást, háborút, ugyanakkor békét, jómódot, kellemes barátokat, szerető férjet, gyerekeket, ugyanakkor veszekedéseket, erőszakot, és még sorolhatnám…

Komolyan mondom, nem akarom ezeket én is átélni… ki akar nyomorban vagy jobb esetben szegénységben megszületni? Ki akarja megtapasztalni a fizikai és lelki fájdalom mindenféle formáját? Ki akar süketnek, fogyatékosnak, mozgássérültnek születni? Mit csináljak akkor, ha Afrikába születek, ahol az éhhalál mindennapos dolog? Hogyan tudnám jobbra fordítani a sorsomat? Elkeseredve harcolnék azért, hogy hajón a Földközi-tengert átkelve Európába jussak, ahol aztán egy menekülttáborba rakjanak, hogy onnan visszatoloncoljanak, annyi kínszenvedés és megaláztatás után? Hogy mind ezután öngyilkos legyek? Mennyi lélek ismerősöm vetett véget saját kezűleg az életének, hogy enyhítsen fájdalmán, erre nem sokkal rosszabb körülmények közé születik újjá?! Ki akar veszekedős szülőkkel együtt élni, ahol a családi verekedések majdnem mindennaposak?

Tényleg így kéne kezdenem? Vagy nem lehetne enyhébben kezdeni ezt az egészet? Például ha jómódú családba születnék? Ahol megvan az alap? Na jó, nem minden, de az alap? Vagy lehetséges lenne olyan családban kezdeni az életem, ahol egyke gyerek vagyok, és elkényeztetnek? Esküszöm, meghálálom! Nem tudom, holnap lesz egy elbeszélgetésem az Égiekkel, majd végül az Öreggel… bár nem szereti, ha így hívom… mindegy, hagyom meglepni magam…

Egy biztos, ha van bármiféle lehetőség, inkább itt maradnék, nem akarok oda leszületni… nem tartom magam rossz léleknek… de nem is közösködöm a többi lélekkel, nem vagyok egy csoport kedvence… különben is, néhány lélek úgy próbál bevágódni az Öregnél, hogy pozitív fényben tünteti fel magát… azt mondja, hogy csoportszellemben él, és hogy mindenki egy és egyenlő… de a háta mögött meg kibeszéli más lelkekkel… és közli, hogy a következő életében sem lesz hajlandó megbocsátani neki, amiért az előző életében megcsalta a párja, majd végül megfojtotta… öregem, ilyen földi cirkuszra nincs szükségem! És az Öreg sem hülye, szóval tudja, hisz mindent lát és hall… na most komolyan, ezek a lelkek nem is gondolnak bele, hogy a fater mindent tud és lát? Valóban inkarnálódnom kell ilyen lelkekkel? Nem akarok semmilyen kapcsolatot velük sem itt, sem pedig a Földön… irritálnak… primitívek… inkább ők szülessenek újjá… de nekem ilyen nem kell…

Égiek fentről: Ugye tudod, hogy mindent hallunk, látunk, érzünk, és a gondolataidat is…

Én: Igen, de nem is titkolom kedves Égiek, csak nem akarok a materializmusba lemenni… nincs értelme..

Égiek: Gondolj bele a pozitív lehetőségekre! Ha lent lennél, nem tudnál róla, hogy tudunk minden gondolatodról… lent a Földön megvan a gondolat és a személy szabadsága… itt is szabadok vagytok, de ha lemész, nem kell azzal törődnöd, ugyan mit gondolunk mi…

Én: Valóban? Ez hogy lehetséges? De akkor is tudni fogjátok minden gondolatomat, cselekvésemet, indíttatékaimat, szándékaimat…

Égiek: Ez mindig is így lesz, de látod, mit sem tudsz a törvényeinkről, olyan naiv vagy, itt vagy fenn, mégsem tudod, hogy a felejtés fátyla eltörli Birodalmunk emlékezetét? Nem fogsz rá emlékezni, hogy itt voltál fent … és arra sem, hogy mit fogsz megbeszélni az Öreggel… ahogyan te nevezed…

Én: De ugye nem kell többször megszületnem, elég csak egyszer?

Égiek mosolyogva: Szerinted bele egyezne az „Öreg”?

Én: Nagyon remélem!

Égiek: Biztosíthatlak, hogy számtalan életed lesz, nézz már magadra! Átéltél valamit? Például ha már az „Öregnél” tartunk, például az öregséget? Tudod már, milyen érzés az, ha a bőröd ráncosodni kezd, összeaszalódik, mint egy szilva? Megtapasztaltad már, milyen érzés kirekesztve lenni a korod miatt? Negyvenöt éves elmúltál, dolgoznál, de senki nem alkalmaz? Csak azért mert már öreg vagy?

Én: De… – alighogy kinyitottam a számat, persze közbeszólt és folytatta, csak azért mert ő már angyal, és magasabb körökben forog, illetve repked… pffff…

Égiek: Vannak jó oldalai is a földi létnek! Átélted már, milyen az, amikor fiatal vagy, csinos, tele életkedvvel, és rajongók vesznek körül? Amikor fiatal nő vagy, és hódolnak neked a férfiak?

Én: Na, ez már nem is hangzik rosszul, kezdhetnénk egy ilyen élettel? – kérdeztem viccelődve.

Égiek: Nézd kedvesem, holnap úgyis elbeszélgetsz az „Öreg” Úrral, biztos találtok valami megfelelőt, ami mindkettőtöknek, de főleg a te fejlődésednek jó… – ezzel elvonultak és egyedül hagytak… lelomboz, hogy mennyi minden kellemetlenséget kellene átélnem még…

Nem, nem és nem!!! Soha nem fogok leszületni oda!! Illetve nem akarok! Dávid barátomnak is nagyon jó dolga volt itt fent, és mit kapott következő leckének? Fogyatékos testet! Vagy ott van Julia, őt pedig az orosz forradalom időszakába küldték le, aztán mi lett a vége? Jót akart, és mit kapott? Agyonlőtték… mondja is, még mindig érzi a golyó helyét, ahol a koponyájába fúródott… persze mit mondanak a repkedős mindent tudók, az Égiek? Hogy ez a magával hozott fájdalom csupán lelki eredetű, hiszen a testét rég levetette! Ez egy vicc!! Itt akkor nem csak fizikai, hanem lelki fájdalmakról is szól ez a leszületős játék… Ilyet nem játszok!

Mindegy, hamarosan úgyis beszélgetek az Öreggel. Kíváncsi vagyok, mit fog mondani, vagy hogy mit szán nekem. De egy biztos, ha van lehetőség, inkább itt maradok fent, és szolgálok itt, de semmiképp sem születek le oda… csak valahogy udvariasabban kellene megfogalmaznom, mit akarok… csak kár, hogy van ez a hierarchia… pedig szabadok vagyunk, de nem lehetek teljes mértékben független, mert minden és mindenki függ a másiktól…

Most egy óriási fényesség tárulkozik ki elém, itt eleve fényben élünk, de ilyen ragyogó fényt

ritkán látunk… az Égiek jönnek…

Égiek: Felkészültél a beszélgetésre?

Én: Ilyenre nem lehet felkészülni és nem is akarok, ahogy esik, úgy puffan… lesz, ami lesz…

Égiek: Akkor ezennel felkérlek, hogy fáradj fel a Dicsőségeshez, már vár…

Ezzel felemelkedtem anélkül, hogy szóltam volna bármit is, ez egy furcsa érzés volt, mert mintha egy másik dimenzióba kerültem volna. Éreztem, hogy nem tudom az égi testem irányítani, mint egy örvény felfelé emelt volna, egyre feljebb és feljebb repültem, mintha nem lett volna többé gravitáció, ami egyébként sem létezik itt, a természeti törvények leginkább a Földön érvényesülnek, itt kevésbé… Egyre csak felfelé emelt, illetve húzott az örvény, mialatt láttam az alattam lévő többi lelket, és az angyali őrzőket, a fényeket. Ahogy egyre feljebb haladtam, egyre világosabb és fényesebb lett a körülöttem lévő fény, a közérzetem is egyre furcsább lett, sokkal könnyebbnek éreztem magam, majd eufórikus érzés fogott el. Kicsit szédültem is, de nagyon kellemes és nyugodt érzés volt, a lehető legtisztább békét éreztem magamban. Ahogy egyre fényesebb alagúton haladtam felfele, egyre nyugodtabbnak és tisztábbnak éreztem magam. Nem volt semmiféle negatív érzésem, illetve gondolatom, mintha az egómat törölték volna, mintha levetettem volna a saját személyiségemet, az érdekeimet, az akaratomat. Mint kiderült utólag, ez a fényes örvény vagy alagút az ún. tisztítótűz volt, amin minden léleknek át kell haladnia, mielőtt találkozik a Magasságossal. Észrevettem magamon a változásokat: már nem Öregnek szólítottam, mint eddig lent, egy vagy két dimenzióval lejjebb, ahol eddig mint lélek, a többi lélekkel együtt éltem… az a dimenzió primitívebb volt ehhez képest, mert a lelkeknek megvolt a saját egójuk… még a földi haláluk után is, és magukkal hozták az emberi vonásukat, tulajdonságukat, ettől nem tudtak még ebben az alacsonyabb dimenzióban megszabadulni. Igen, a halál után a lelkek visszajönnek ebbe a dimenzióba, ami a legfelsőbb isteni dimenziókhoz képest alacsonyabb rendű. Ez olyan mint egy váróterem, a lelkek várakoznak mint egy reptéren vagy vasúti váróban, majd tovább mennek, elutaznak különféle időkbe, világokba, országokba, körülményekbe… melyekből tanulnak… Most valahogy a „check-in” vagy a „pénztár” szobában találtam magam, ahol megkérdezik tőlem, hova szól az utam? Persze én is dönthetek róla, de a Magasságos ajánl az Égiekkel, melyekből tanulhatok… Nem muszáj

elfogadnom az ajánlott utamat, attól el is térhetek, de a feladatomat, amit rám kiszabtak, véghez kell vinni… ha nem oda születek, amit ajánlottak, nem olyan körülmények közé, ami a legmegfelelőbb, lehet, hogy egy élet nem is lesz elég… az eredetileg kiszámolt egy élet helyett több életet is el kell töltenem, hogy egy bizonyos feladatot véghezvigyek… és ez mind élet- és időpocsékolás. A lelkek nagy többsége elfogadja a felajánlott életet, körülményeket és utat, mert nem szeretne felesleges köröket futni, és amint felért az isteni dimenzióba, megbeszélni a leszületés időpontját, körülményeit, teljesen megtisztul, az egóját és önző akaratát az alsóbb dimenziókban hagyja, hogy élete megválasztásánál tisztán lásson, és józanul döntsön. Ilyen állapotban, letisztultan került sor a beszélgetésre. Nem láttam tisztán az arcát, csak a fényességet és az alakját.

Magasságos: Köszöntelek! Hogy érzed magad?

Én: Teljes nyugalmat és békességet érzek, mintha kicseréltek volna…

Magasságos: Akkor ezek szerint hatott a tisztítótűz! – mosolyogva. – Az én találmányom! – mondta.

Én: Igen, ezt gondoltam, tényleg jó ötlet volt egy ilyet létrehozni, talán az alsóbb dimenziókba is kellene ilyet gyártani, méghozzá sorozatban.

Magasságos: Akkor nem lenne olyan, mint amilyennek lennie kell… mindenki tökéletes és békés lenne, ebből nem tanulnának a lelkek…

Én: Igen, tanulni kell mindenkinek… és ezért kapnak egót, önző akaratot, ezért van elborítva a látásuk, nem láthatják, mi az értelme ennek az egésznek…

Magasságos: Látom, kezded megérteni az összefüggéseket… a tisztítótűz, amin áthaladtál, felnyitotta a szemed, levetted az egódat, és a fejlődés lehetőségét látod… amikor még a lenti dimenzióban voltál a többi lélekkel, ez nem a Föld, hanem egy köztes dimenzió, akkor is volt ego benned…

Én: Igen, szerettem volna oda fent maradni, nem akartam leszületni a Földre, itt szerettem volna fejlődni, dolgozni… De már nincs bennem ilyen vágy, szeretném véghez vinni a feladatom, és fejlődni, hogy aztán a többi léleknek segíthessek.